

Konfignable Bankfonds til 4 pCt.:

paa Danst Kurant, funderede ved Forordning af 23de Juni 1809 Litr. B. 1, til Rest = 48 Stykker paa 2,913 Rd.
 „ Species, funderede ved samme Forordning Litr. B. 2, til Rest = 173 Stykker paa 29,320 Rd.

Det Eiendommelige ved disse Stats- og Bankfonds er, at de bestaa af 2 Beviser, nemlig: Hovedbeviset eller Originalbeviset, der skal tjene til at godtgjøre Kreditors Eiendomsret til Beløbet, og derfor oprindeligt skulde indeholde hans Navn, men senere, efter Transportkontorenes Ophævelse, af hvilke der ved hver Transportering skulde meddeles nye Beviser, er blevet Gjenstand for Transportering og Notering saavel paa Navn som paa Thændehaver; og Duplikatbeviset, der oprindeligt skulde være en bestandig gjældende Renteanvisning, lydende paa Thændehaver, saaledes at dets Forevisning var tilstrækkelig til at hæve Renterne, mod Afskrivning paa Beviset, uden videre Kvittering, og til hvis Thændehaver Renterne, efterat specielle Anvisninger forlængst ere indførte, endnu udbetales, mod Kvittering og Afskrivning paa Beviset. Denne Indretning har medført den Ulempe, at de tvende Beviser ofte ere blevne adskilte. Renterne hæves efter mange Duplikatbeviser, uden at der haves nogen Kundskab om, hvor Hovedbeviserne findes, og disse lyde da, og ligeledes naar de haves tilstede, ofte paa ældre ubekjendte Gieres, især paa de oprindelige Kreditors Navne, uden at der er sørget for Bevis for Overgangen fra disse til dem, der hæve Renterne, og hvis Familie maasse i lang Tid har været i Besiddelse af Duplikatbeviserne. Disse Ulemper forekomme hyppigst ved de paa smaa Summer lydende Beviser, hvor Omkostningerne og Meligheden ved Tilveiebringelsen af den fornødne Legitimation eller Mortifikation vilde være

uforholdsmæssig store. Den Bemyndigelse, der er givet Finantsministeriet ved Lov af 22de November 1859 § 2, er imidlertid ikke anvendelig, hvor den, paa hvis Navn det manglende Hovedbevis lyder, er en Anden, end den, der indsender Duplikatbeviset, uden at kunne godtgjøre sin Eiendomsret. For nu at kunne dels komme dem til Hjælp, som mangle Hovedbeviserne og maasse derhos ikke kunne tilveiebringe den fornødne Legitimation, dels muliggjøre og fremme Dmbytningen af disse Eflekter, foreslaas i Lovudkastets § 1, at Bemyndigelsen i Loven af 22de November 1859 udvides saaledes, at der efter foregaaende Indkaldelse med Mars og Dags Børsel af Enhver, som maatte have Krav paa Hovedbeviset, skal kunne meddeles Thændehaveren af Duplikatbeviset en ny Obligation eller andet Bederlag for Stats- eller Bankfondsbeviset, om endog Hovedbeviset lyder paa en anden Giers Navn, men ikke, naar det lyder paa Thændehaver, hvilket tværtiimod er Tilfældet. En saadan Bemyndigelse maa saa meget mere ønskes, som en Del af Duplikatbeviserne ved Rentehævningen i over 60 Aar ere komne i en meget daarlig Tilstand, og Dmbytningen altsaa er paatrængende nødvendig.

Naar Duplikatbeviset mangler, kan Gieren af Hovedbeviset gjøre det ugyldigt for Besidderen ved, i Medhold af Plakaten af 18de Februar 1801 § 6 i Slutningen, at forlange, at Renterne ikkun skulde udbetales mod Forevisning af begge Beviser.

For det Tilfælde, at Hovedbeviset ikke mangler, indeholder Lovforslagets § 2 et Tillæg til § 1 i Loven af 22de November 1859, hvortil det Foransførte formentlig indeholder tilstrækkelige Motiver. I Almindelighed vil Loven af 1859 § 1 i saadant Tilfælde være tilstrækkelig uden Indkaldelse; men under særegne Omstændigheder kan Indkaldelse dog være hensigtsmæssig.